

i at benytte vor Ret efter § 13 til at betale hans Kontingent for derved at forhindre eller, rettere sagt, forsinke saa længe som muligt, at han glider over til at blive Invalid med en Trediedels Refusion fra Kommunekassen. Det er et fuldstændig hæderligt og berettiget Ræsonnement, der vistnok gøres af enhver Kasse: Man søger altid, særlig i disse dyre Tider, at overvælte fra sig de Udgifter, som man ikke mener man er lovmæssig forpligtet til at afholde. Jeg ved meget vel, at der i § 4 i Lovforslaget om Invalidere staar, at saavel Kommunalbestyrelserne som Sygekassebestyrelserne og Sygekasseinspektøren kan kræve vedkommende kronisk syge undersøgt med Hensyn til Invaliditet. Men Kommunerne er, som jeg allerede her har paapeget, ikke interesserede deri, tværtimod. Sygekassernes Bestyrelser har heller ikke Spor af Interesse deri, tværtimod. Der bliver kun een tilbage, nemlig Sygekasseinspektøren, hvem hele det Ansvar vil paaligge for samtlige kronisk syges Vedkommende at sørge for, at de i Tide bliver undersøgt med Hensyn til Invaliditet. Det vil blive ganske uoverkommeligt for Sygekasseinspektøren. Betingelsen for, at det vil ske, er i Virkeligheden den, at Sygekassernes Bestyrelser eller til Nød Kommunernes Bestyrelser blev interesseret deri, men saaledes som Lovforslaget i Øjeblikket er affattet, er de interesserede i nøjagtig det modsatte, nemlig at vedkommende saa længe som muligt staar som kronisk syg med fulde Dagpenge og med fuld Refusion fra Statskassen, uden en Øres Udgift for Kommunen. Jeg tror, at dette Ræsonnement ogsaa vil staa sin Prøve ved den nærmere Undersøgelse i Udvalget. Jeg nærer ingen Tvivl om, at man — uanset, hvorledes Lovforslaget ellers vil forme sig — her vil blive nødt til at foretage de Ændringer, som mit Ræsonnement vil udkræve.

Men i øvrigt vil jeg gentage, hvad jeg har sagt flere Gange, at mit Parti er fuldkommen klar over, at Staten eller rettere sagt Lovgivningsmagten har en Pligt til at søge Spørgsmaalet om de kronisk syge løst, og at den Omstændighed, at vi kritiserer det foreliggende Grundlag, som efter vor Mening er baade teknisk set mangelfuldt og økonomisk set alt for løst og svagt underbygget, at vi saaledes udøver en saglig Kritik, aldeles ikke betyder, at mit Parti ikke mener, at vi forhaabentlig i Udvalget vil kunne naa at samle ogsaa den højtærede Ministers Parti om en anden og bedre og mere forsvarlig Løsning.

Valdemar Olsen: Det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou) rammede vistnok Hovedet paa Sømmet da han sagde, at man nu saa længe havde lovet de kronisk syge at komme dem til Hjælp, at det var en Ærespligt for Lovgivningsmagten at indfri sit Løfte. Det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i. Jeg beklager i allerhøjeste Grad den Stilling, som det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) og med ham vel hele hans Parti indtager til Spørgsmaalet, idet de forlanger, at denne Sagskal løses efter Forsikringsprincippet; det vil med andre Ord sige, at vi skal have en almindelig Invalidforsikring for at kunne faa dette Spørgsmaal løst. Men denne Vej, Invalidforsikringens, er ufarbar; derom kan der ingen Tvivl være. Den Fordring, at enhver Person skal lade sig forsikre mod Følgerne af Invaliditet, er uigennemførlig. Hvis vi ikke kan finde paa andet, saa lader Spørgsmaalet om Hjælp til de kronisk syge sig ikke løse, og det vil jeg meget beklage. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, at Venstres Ordfører ved denne Lejlighed ikke havde anden Udvej at pege paa end den gamle almindelige Talemaade, at Spørgsmaalet skal løses ad Forsikringsvejen. Jeg synes ikke, at Venstre kan være bekendt her at møde med en saadan Fordring. Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) siger jo, at han tror paa, at vi i Udvalget skal kunne blive enige om et Forslag, som maa ske endog kan finde Naade for den højtærede Ministers Øjne. Jeg gad nok vide, hvorledes det skulde være, naar det ærede Medlem ikke har andet at pege paa end Forsikringsvejen, thi den betragter jeg, som sagt, som ganske ufarbar.

Det ærede Medlem fra Odder lægger meget stor Vægt paa, at der udstedes en Attest, hver Gang Staten skal betale til Sygekassen for de kronisk syge. Det synes som om det er et Hovedspørgsmaal for det ærede Medlem. Det synes jeg nu ikke. Jeg synes, at dette, hvorledes man skal konstatere, om vedkommendes Sygdom kan henregnes til de kroniske Sygdomme eller ej, er et saa lille Spørgsmaal, at vi ikke behøver at opholde os derved. Det, Diskussionen her burde dreje sig om, er, efter hvilke Principper man skal komme de kronisk syge til Hjælp, og der maa jeg, som sagt, sige, at Venstres Ordfører har ikke bidraget i fjerneste Grad til at løse dette Spørgsmaal. Naturligvis skal vi være taknemmelige, om der kan komme et Forslag frem i Udvalget, men da det lader til, at Venstres Ordfører erganske renonce paa Forslag i saa Henseende